

INTERVIEW MED ASTA LASSEN

FORTÆLLER: ASTA LASSEN (A)

2. PERSON BENT DYHR(B)

INTERVIEWER: HANNE KAROLINE PEDERSEN (I)

Hvor ikke andet er anført er billederne fra Asta Lassens samling.

Asta Lassen (A). Foto HC

Hanne Karoline Pedersen (I)
Foto HC

I: "Vi er nede hos Asta Lassen, Bjørnebo nr. 29, og vi skal høre, hvad Asta kan huske."

A: "Jeg har gransket, men jeg kan ikke finde ud af andet en den der situation, hvor de optog filmen "Diskret ophold".

I foråret 1946 optages filmen "Diskret ophold" i mine svigerforældres hus på Vejlegårdsvej, delvist, for noget blev også optaget i Ishøj Landsby. I ca. 4-5 dage var hele huset lavet om, og var invaderet af mange mennesker, bl.a. skuespillerne Ib Schønberg, Lily Broberg, Lise Thomsen, Preben Leerdorf Ry, Henry Nielsen, Betty Helsingren, instruktørerne Erik Balling og Ole Palsby."

I: "Hvor var det henne dine svigerforældre boede?"

Opstilling af instruktører og skuespillere m. fl. Følgende kendte personer: Ole Palsby, Betty Helsingren, Lily Broberg, Preben Leerdorf Ry, Henry Nielsen, Erik Balling nr. 1 foroven. Ib Schønberg flankeres af Hanne og Henry Lassen.

A: "Det var på Vejlegårdsvej, men jeg kan ikke huske nummeret. Det var hos min svigerfar Henry Lassen. Det var i foråret 1946. Der var en hel masse mennesker, som det kan ses på billedet. Der er lidt tilløbere og dem foran var naboens børn. Jeg står med Flemming. Flemming var 2 år, og han er nu 60. Jette som også er med, er nu 63 år.

De optog filmen over 4 -5 dage, og Ib Schønberg var hovedfiguren. Det drejede sig om en ung pige. Dengang blev der annonceret i avisen med "Diskret ophold", når der var en pige, som var blevet gravid i utide. Det var Lily Broberg i dette tilfælde.

Ib Schønberg var jordmodermand, og som det kan ses på billederne skulle han hjælpe med at bære tøj ud i en kurv.

 Tekstboks: Filmholdet arbejder med udstyret

 Tekstboks: Scenen med vaskekurven

Han skulle også fodre hønsene. Næsten alle scener blev taget om 20 gange. Og til sidst var hønsene så mætte, at de til sidst bare står og glor. Men han skulle blive ved.

Ib Schønberg kunne godt tage min datter Jette op på armen, men det ville min søn Flemming ikke. Han vrælede og var bange for manden."
I: "Hvor længe boede dine svigerforældre der?"

A: "Min Svigerfar var murer. Det var selvlært. Men han murede mange huse, og så gjorde de det, at de byggede et hus, boede i det, mens det næste blev bygget, og så blev det solgt, og så begyndte de på et andet. De boedeovre på Vejlegården, mens de byggede det der hus. Det har været i 1926-27. Jeg mener Knud (Asta Lassens mand) var 6-7 år på det tidspunkt. Han var fra 1919. De flyttede aldrig mere. Det var kun mens de var unge, de flyttede rundt. Så de blev boende der på Vejlegårdsvej lige over for Vejlegården.

Huset på Vejlegårdsvej i 2005. Har nu indkørsel fra Torbenfeldvej

Min svigermor blev 93, og hun var datter af smeden oppe i Vallensbæk. Smedjen ligger der endnu; bygningen, men anvendes ikke længere som smedje. Hun hed dengang Hanne Pedersen, men hed egentlig Johanne, men er aldrig blevet kaldt andet end Hanne.”

I: ”Hvad med din svigerfar?”

A: ” Han var født i 1888, samme år som min far. Han er født i København, men jeg ved ikke, hvordan han kom til Vallensbæk. Det har sikkert været noget arbejde, som bragte ham til Vallensbæk. Han har senere præsteret at bo i Vallensbæk og have arbejde i Valby, hvor han gik til arbejde, hvilket må siges at være en præstation. Min svigermor havde arbejde på hotellet ved Brøndby Strand, den senere ungdomsskole. Hun gik ned og gjorde rent, og hvad der nu kunne være. Det har vel været i tyverne.”

I: ”Asta, hvornår kom du til Vallensbæk?”

A: ” Jeg kom til Vallensbæk, da jeg blev forlovet og gift med Knud, og det var i 1940. Ja vi kom til Vallensbæk by, fordi Knud var begyndt som selvstændig, og cyklede rundt med sin murerbalje på bagagebæreren og foretog reparationer og lignende. Han havde jo ikke stilladser til større arbejder. Hans andet arbejde var på Stjernegården med kalkning og reparation. Han fik et reparations arbejde hos en gammel gårdejer fra Ishøj,

2 Motiver fra Engvej. Huset er Engvej 4, hvor familien Lassen boede 1940 - 46

som hed Bay. Han var holdt op og købte et gammelt hus i Vallensbæk. Nu var de blevet rigtig gamle og havde købt et hus i Hvidovre. Han kunne så godt lide Knud og spurgte, ”Vil du ikke købe mit hus?” Der var sådan 2 lejligheder. Det ligger om ad vejen ved tømreren. Jeg kan ikke lige huske, hvad vejen hedder(Engvej). Men der ligger et langt hus. Da vi ikke havde nogle penge, så fik vi lov til at købe det uden udbetaling. På det tidspunkt var vi blevet gift. Jeg var 20 år, da vi blev gift i 1940. Vi boede der i 6 år.

2 motiver fra Engvej 4

Så flyttede vi ned på Køgevejen nr. 854. Der boede vi i 47 år. Da Knud var håndværker, kunne han reparere, lave nyt, rive ned og bygge om. Så derfor voksede huset jo, så det blev jo ved med at være, som vi ville have det. På Køgevej var der vejtræer og der var også en købmand

Gammel Køge Landevej, som den så ud da familien Lassen flyttede til nr. 854, hvis spidse gavle ses i venstre side af vejen næsten nederst. I modsatte side, et stykke længere inde mod København, skimtes "Den Grønne". Billedet stammer fra Brøndby Lokalarkiv.

Jeg er somme tider kommet i tanke om noget, men jeg synes, det er personligt. Som for eksempel dengang Kortsen blev kørt over af en hestevogn og døde af det. Flemming så det ske. Han var med sin far Knud taget op for at se til den nystøbte sokkel på kommuneingeniør Remfeldts hus, som var i gang med at blive bygget. Mens de går rundt der, så Flemming længere nede af vejen mod stranden, at gårdejer Cortsen kommer med et læs hø. Køretøjet var det, der kaldes en fjællevogn. Han havde en afkørselsvej, en markvej som førte over til hans gård. Pludselig løb hestene løbsk, og Cortsen faldt ned mellem vogn og hestene. Hestene løb videre, og tilbage lå Cortsen død med flækket hoved, efter at hjulene var kørt lige hen over det. Flemming var en 7-8 år. Det var synd for en dreng i hans alder, at han skulle opleve det.

Jeg kan også godt huske krudtfabrikken sprang i luften. Men jeg kan ikke huske årstallet.(1938) Men jeg var 16 år mener jeg. Fordi deres sønner flirtede vi med."

I: "Hvor kommer du selv fra?"

A: "Jeg kommer fra et sted mellem Næstved og Skelskør, hvor der lå 4 næsten ens huse ved landevejen. De blev kaldt Nyboder. Der boede jeg indtil jeg var 14 år.

Jeg var meget have- og planteinteressert allerede i 12 - 13 - 14 års alderen. Så jeg fik en plads på et gartneri i Vallensbæk. Det var hos Bjerrregaard i Vallensbæk. Det var ved siden af præstegården. Det er siden blevet udstykket. Der arbejdede jeg længe indtil jeg kom op på en systue i Tåstrup, hos fru Dorph. Det var fordi, jeg var kommet til at kende Knud, og hans søster var direktrice der. Det må have været i 1941."

I: "Når man så arbejdede på sådant et gartneri, hvor boede man så henne?"

A:” Jeg boede hjemme hos mine forældre. De boede i Vesterled i Brøndby. Jeg cyklede på nogle stier langs med et gartneri og nogle gårde. Fjorten dage efter jeg var blevet konfirmeret havde min far købt et pensionat i Glostrup. Der flyttede vi så til, hvor jeg så skulle være pige i huset der. Men de havde det kun et års tid, fordi min mor ikke kunne holde til det, bl.a. fordi vi også var 6 børn. Så de købte et hus i Vesterled. Det var så der, vi boede, da jeg startede i gartneriet.

Der er noget, jeg også kan fortælle. Under krigen, da vi lige var blevet gift, boede vi hos Knuds forældre, i et værelse de lige havde bygget til ham, fordi han nu var voksen og skulle have sit eget. Det var i en tilbygning til garagen.

Under krigen blev Knud arbejdsløs. Han var murer. Man kunne ikke få understøttelse mere end tre måneder. Så da den var brugt op, havde han intet, som vi kunne leve af.

Så kommunen kunne tilbyde at tage i skoven og slå stød op.

Det vil sige, at alle de stubbe efter fældede træer kunne med økser og store mejsler kløves, så der blev brænde af dem. Knud og 3 – 4 andre her fra Vallensbæk cyklede til Nørreskoven ved Furesøen. De startede hjemmefra kl. 6.00, vel at mærke på vandslanger i dækket. Det var meget strengt. Han var hjemme igen kl. 19.00, og jeg måtte pille stålsplinter ud af arme og ansigt. Der arbejdede han i mange måneder. Arbejdet var på akkord, så det var meget hårdt.

Man var nødt til at tage sådant et arbejde, ellers ville man blive sendt til Tyskland, hvor man så skulle arbejde på fabrikker. Min broder måtte af sted 2 gange. Men det ville Knud ikke. Min svoger i Næstved, som var gift, måtte også tage til Tyskland i et par år. Det var helt almindeligt at folk måtte tage til Tyskland og arbejde, hvis man var arbejdsløs og ville have penge at leve for. Der var ellers intet arbejde at få.

Men ved at vælge arbejdet i skoven var Knud i det mindste her.

Knud var også føl under krigen, en slags hjælpepolitibetjent, men da politiet blev taget af tyskerne i september 1944, var vi nervøse for at de også ville tage hjælpepolitiet (føllene). Vi kendte et par fiskebrødre Niels og Valde på Gerdrupvej. Vi havde aftalt med dem, at de skulle sejle os til Sverige, hvis situationen udviklede sig.”

I: ”Blev det så nemmere at få arbejde, da krigen sluttede? ”

A: ”Ja for murere havde ellers altid arbejde. Det var fuldstændigt bagvendt for Knud at være arbejdsløs. Men man havde en periode hver vinter. Det vidste man. Der var ikke dengang de materialer, så man kunne arbejde ude i frostvejret. Det var derfor, de fik den højeste løn i løbet af året, fordi de skulle regne med at gå arbejdsløs i løbet af vinteren. Men det blev ikke regnet som rigtigt arbejdsløshed, som det man havde haft under krigen. Han har jo ellers aldrig været arbejdsløs”.

I: ”Da I flyttede til Køgevejen, var den da asfalteret?”

A:” Det var vist nok den gang, den lige var blevet cementeret. Det var en cementvej. Den var delt op i felter, så man kørte over en streg hele tiden. Der har altid været fortov, mens vi har boet der. Det var et grusfortov uden fliser. De kom først lang tid efter. Jeg kan huske, der kom elektrisk lys på vejen. Så stod vi hver aften og kiggede ud af vinduet, ud på lyset. Det var så eventyrligt, at den mørke vej nu var blevet oplyst. Jeg tror, det var omkring 1950.

To fotografier af huset på Gammel Køge Landevej 854 fra 1925. Fra vejen var der en lang gang op til huset. Køgevejen var på det tidspunkt kun en smal vej uden fast belægning. Drengen på billederne er Knud Lassen, som på det tidspunkt er 6 år. Han er født i huset, som blev bygget af hans far.

To billeder af Gammel Køgevej 854. Billedet til venstre er fra 1947 og billedet til højre er fra 1950. Bemærk den lille tilbygning i højre side, som er kommet til efter 1925.
På billedet fra 1950 kan man se masten med den nye gadebelysning.

I: "Lå der mange sommerhuse ved Køgevejen?"

A: "Nej de lå længere ned ved stranden. Ved en bræmme oppe ved vejen var det helårshuse. Men ellers var det sommerhuse for resten. Det var almindeligt, at der var oversvømmelse i de nederste sommerhuse om vinteren. Mine børn løb på skøjter i haverne."

I: "Hvad var der bag ved jeres hus?"

A: "Bag vores hus var der et gartneri, Christoffersens gartneri. Der lå ellers ikke nogen huse. Kun et som de brugte som stald. Den var muret og blev senere gjort fint i stand, og der bor mennesker den dag i dag. Der lå eller kun en række huse ved Køgevejen, men ingen inde bag ved.

Min svigerfar var ham, der havde bygget vort hus på Køgevejen. Da han var begyndt som selvstændig murer. Knud er vel egentligt født der.

Det var derfra, man flyttede til huset på Vejlegårdsvej. De har fortalt, at hver sommer, så lejede de huset ud til sommerhusbeboere, og så flyttede hele familien med børn ovenpå. Så havde man til terminen hele året."

I: "Du kan vel også huske "Den Grønne"?"

A: "Ja der har vi da kommet meget. De gange vi skulle til bal. Det var jo en stor grøn træbygning, og ude omkring lå der en hel masse små bjælkehuse, som blev lejet ud. I "Den Grønne" var der juletræ, og der var fastelavnsfest og fungerede også som almindeligt forsamlingshus, og idrætsforeningen holdt deres afslutningsfester der. Jeg har da også været til demonstration af gryder og pander.

 Tekstboks: "Den Røde". Fotograf Carsten Olsen

Jeg købte da også nogle, som jeg har den dag i dag. De kom fra Sverige og hed Niels Johan køkkentøj og var rest kostbare. Der

var en storm den aften, så selv om jeg boede lige ved siden af, kunne jeg næsten ikke gå over det lille stykke. Vi var unge og skulle anskaffe nyt, så det kom meget belejligt med sådan en demonstration, hvor vi kunne købe det. Det har kobberbund. Det var noget af det første af den slags, der var kommet, og de var sædvanligvis hundedyre.

Når der var bal på "Den Grønne", kunne vi altid ligge i sengen og høre, når de lukkede. Så larmede folk, når de skulle hjem.

"Den Røde" lå der også den gang. Den har ligget der, så længe jeg har kendt Vallensbæk. Der var jo billard. Der kom vognmændene og fik en kop kaffe. Dem der skulle ad byen til. Der holdt altid så mange store lastbiler. Vi boede jo lige når der havde været billard, så kunne der godt være en ubehagelig duft ved vores garage, som var det første indhak. Det var ikke altid så rart."

Udsigten fra fortovet ved nr. 854 over mod "Den Røde" og længere inde mod København anes "Den Grønne". Fotograf Carsten Olsen

Tekstboks: 2 billeder af Gl. Køgevej 854 fra 1965. Der er bygget yderligere til huset

I: "Hvor meget forbindelse havde man med dem oppe i byen dengang?"

A "Det var ikke meget. Jeg er lige ved at tro, at af dem, der boede dernede, var der ikke mange, som kendte nogen oppe i byen. Det var sikkert kun os, fordi vi havde boet deroppe. Det var meget adskilt. For det første, så boede der jo mange gamle mennesker i Vallensbæk by, og nede ved Køgevejen, de er garanteret kommet fra København alle sammen, og de kom aldrig til at have nogen forbindelse med landsbyen, og hvad skulle de også det for. Der var jo ikke noget med butikker eller sådan noget. Vi havde jo den lille købmand, som vi kaldte den.

Når vi taler butikker, så var der oppe i Vallensbæk et par slagerbrødre, Simon og Hans Christian, som boede i et lille hus lige efter det, som var Kommunehuset. Der var et enkelt hus imellem. Der var en slagtehal ligesom en stor garage. Der slagtede man, helt ud til vejen. Deres gamle mor passede dem og huset. De var først begge ugifte, men de havde oppe i Glostrup mødt to søstre. Et par søstre som jeg kendte fra den tid, jeg boede på landet. Så de blev gift begge to.

De havde en lille vogn med en hvid kasse bag på, som var almindeligt. Ostemanden havde det, ligesom fiskemanden og mælkeemanden havde det. Simon, som var den ældste, kørte ned til stranden.

Jeg kendte dem fra den tid, vi boede oppe i Vallensbæk. Dengang når man handlede, så var der en kælder med 4 trin ned. Alle de gamle huse har en kælder ned 4 trin ned. Dernede havde man så kødet hængende. Oppe på loftet var der halm, som hængte ned gennem loftet. Vi skulle have hjerner, som var noget af det kød, som var billigt, og som vi havde råd til, og så var der kommet halm på hjertestykket. Så tog hun lige sit forklæde og tørrede det af. Så var det hjerte lige så fint som de andre. Det glemmer jeg aldrig. Men jeg var jo ung og ganske tilfreds med det.

Men sådan kunne det foregå hos slagteren i Vallensbæk.

Simon kom jo ned til stranden med sin slagtervogn. Der havde han faste kunder. Blandt andet havde han også en bager som kunde. Frk. Jensens bageri, som lå på hjørnet af Sandvejen og Køgevejen. Hun var selv forretningsdrivende. Så hun siger til ham, når der var folk, som sagde de ikke lige havde penge, og at de ville

betale næste gang, ” Får du dine penge hjem?” ...”Nah, næh”, svarede han lidt undvigende. ” Det var ikke altid men det går nok.” Så skældte hun ham ud. ” Du skal altså have dine penge, du kan jo ikke leve af, at de ikke betaler.” Det stod jeg så og overværede. Men Simon var jo rar og flink, og han fik vidst ikke ret meget ud af det. Hans broder kørte også, men han kørte til den anden side af byen. Det var Simon og Hans Christian. De havde en søster, som hed Martha, og hun blev gift med en mand over for, hvor vi boede. De var allerede godt oppe i årene og fik ikke nogle børn.”

I: ” Hvad med Simon og hans bror fik de nogen børn?”

A: ” Simon fik en søn, og Hans Christian fik vidst 2 børn. Hans Christian boede i Missionshuset”

A: ”Når vi taler om handlende, som kørte ud, så kom der en bagervogn til min svigermor med ugens brød, ca. klokken 18.30. Der var to små heste, som trak vognen. Vi kaldte ham bager Anders. Først efter han havde besøgt min svigermor skulle han tilbage til ”Røde Vejrmølle”. På det tidspunkt var hestene trætte. De havde kørt hele dagen.”

I: ” Hvor mange huse lå der her nede ved Køgevejen. Jeg kan huske Grants cafe lå derovre. Var det ikke en træbygning, som lå ved stoppested 18? Da jeg flyttede herud i 1960, så lå der en grøn træbarak?”

A: ” Var det ikke ”Den Grønne”, nej den lå ved stop 16.”

I: ”Nej du skal til den anden side, længere ud. Jeg mener den blev kaldt Grants Cafe, hvor Grant var en ven af Frøken Jensen i bageriet. Der var ligesom et havegærde, med små spidse brætter.”

Cirka 1950.

Asta Lassen ved busstop 16 ud for ”Den Grønne” I baggrunden skimtes skiltet ved ”Den Røde”, som kaldes Vallensbæk Kro.

Asta Lassen er på vej mod København. Billedet illustrerer også, at der var træer i vejkanterne på Køgevejen.

Tekstboks: Ca. 1964.
Området ved Gammel Køge Landevej og Bækkeskovvej, hvor Grants Cafe var placeret. Foto: Carsten Olsen

A: ” Ja det er rigtigt. De boede sammen, og han var amerikaner. Der lå en stor moderne ejendom, den blev bygget efter vi var flyttet derved, men jeg kan ikke huske træbarakken, selv om jeg godt kan huske, der var et sted, hvor man kunne købe en is.”

I: ” Vi har også fået at vide, at Tove Mæs skulle have haft et sommerhus på hjørnet af Bækkeskovvej og Køgevej?”

A: ” Jo hun havde et sommerhus, som ligger der, hvor vejen (Bækkeskovvej), drejer og fører over mod Vallensbæk. Lige ved siden af, hvor Brugsen var. Dem der boede der til sidst var Møllebæk. Det er rigtigt. Det var et bjælkehus.

Der var også en malerforretning på Køgevejen. Det var ved vejen, der går op til stationen. Den hedder nu Vallensbæk Torvevej. Dengang blev den kaldt for Hyttebakkevej. Men den gik vist kun til de sideveje, som så

kommer.

Men kørte man ned mod Sandvejskrydset, så var det dengang sådan, at ved Bækkeskovvej, så drejede vejen bare fra. Det var dengang vejen til Vallensbæk. Den var, som den er nu, dog gik den op forbi Gammelgård.

Der var jo ikke nogen sideveje, men den delte sig i 2 lige efter der hvor den krydser Ringvejen. Men der var ikke den lige vej, som i dag går forbi havecentret. Den svingede op forbi Gammelgård (Lå hvor tennis anlægget ligger i dag), næsten på den anden side af Vallensbæk i forhold til den lige vej (Vejlegårdsvej), som findes i dag. Dengang skulle man igennem Vallensbæk landsby og så videre ud til Vridsløse op forbi Korsagergård.

På Korsagergård boede der en der hed Bror Knudsen og de solgte gården og flyttede til Schweiz. Han blev jo aldrig kaldt andet end Bror. Det var mine svigerforældre, som kendte dem. De har jo så solgt den, da de blev ældre og så flyttet til Schweiz.

I: " Det var jo langt væk at flytte til Schweiz."

A: "Ja men de kan have haft nogle forbindelser, for der var jo ikke noget med at rejse for al verdens mennesker den gang. Det var ikke på den måde, man kom til at kende andre lande. Man kan jo forestille sig, at der må have været en forbindelse i forvejen.

Jeg vil regne med, at kommunen købte gården den gang. Jeg kan ikke huske, at der har boet nogle andre. Men jeg tør ikke sige det med sikkerhed. Det er jo sjældent sådan en stor gård bliver handlet en 5 – 6 år efter igen.

Kort med markering af, hvordan vejen løber fra Gammel Køge Landevej via Bækkeskovvej, Vejlegårdsvej, og går over i Bygaden hen forbi, hvor Gammelgård lå. De fleste af de senere veje er vist som stiplede projekter, bl.a. den nuværende Vejlegårdsvej forbi landsbyen.

I: " Det kan være lidt svært at følge skiftene. F. eks. Når du siger, du kender ham kun som Bror, fordi han har måske heddet noget helt andet."

A: " Han hed Bror Knudsen. Men jeg kan huske som barn, at jeg også boede i en lille landsby. Min far og mor gik meget ind for at vi ikke sådan skulle bruge andre ord. Vi skulle tale ordentligt. Det gik op for mig at Niels Juul, det var Julius Nielsen, og andre f. eks Per Povl var Peter Poulsen, og jeg kan huske da mine forældre hørte mig sige disse navne nogle gange, så sagde min far og mor, "Hvad er det du siger, det kan han da ikke hedde?", så jeg havde bare at tale ordentligt. Men så er det jeg mener, at også her har det været sådan, at man stumpede navnene af, så han er sikkert aldrig blevet kaldt andet end Bror."

Der er mange ting, som jeg har oplevet, som jeg ikke tror, det kan have andres interesse. Men selvfølgelig kan jeg fortælle mange ting, men så kommer der personlige ting ind.

Der er en lille sjov historie. Henne i Kommunehuset boede en gammel kone. Hun havde en ko. Hun havde ellers ingen ting. Hun havde heller ikke jord til. Så hver dag trissede Katinka af med sin ko. Så stillede hun den ude på vejgrøften f.eks. ned mod stranden. Så gik hun der og kiggede på koen.

Hun gik måske nok hjem, men skulle i hvert fald se til sin ko. Det var, hvad hun levede for. Hun havde også en mand, men ham så man aldrig. Han var vidst ikke rask. Koen den var hendes liv. Og så endelig døde manden. Og så fyrede hun i kakkelloven i en hel uge, for at se om han ikke kom til live igen. Men det gjorde han altså ikke. Jeg kan huske drengene. De drillede hende jo og puffede til koen. Og så skældte hun dem ud, men det var jo lige, hvad de ville have. Det var, mens vi boede i det gamle hus i Vallensbæk. Fordi hun kom jo forbi os. Så det har jo pågået i hvert fald fra 1940, sikkert også før og frem til 1946. Men den ko var hendes et og alt, og hun var god ved den. Men som sagt, hun havde ikke andet end vejgrøften, så det fik hun jo så bare lov til."

I: " Det blev brugt den del med at lade dyr græsse i vejkanter. Det er noget jeg også har set."

A: "Ja men det var nok mest geder."

I: " Dette har stadig været på landet, selvom det lå tæt på København."

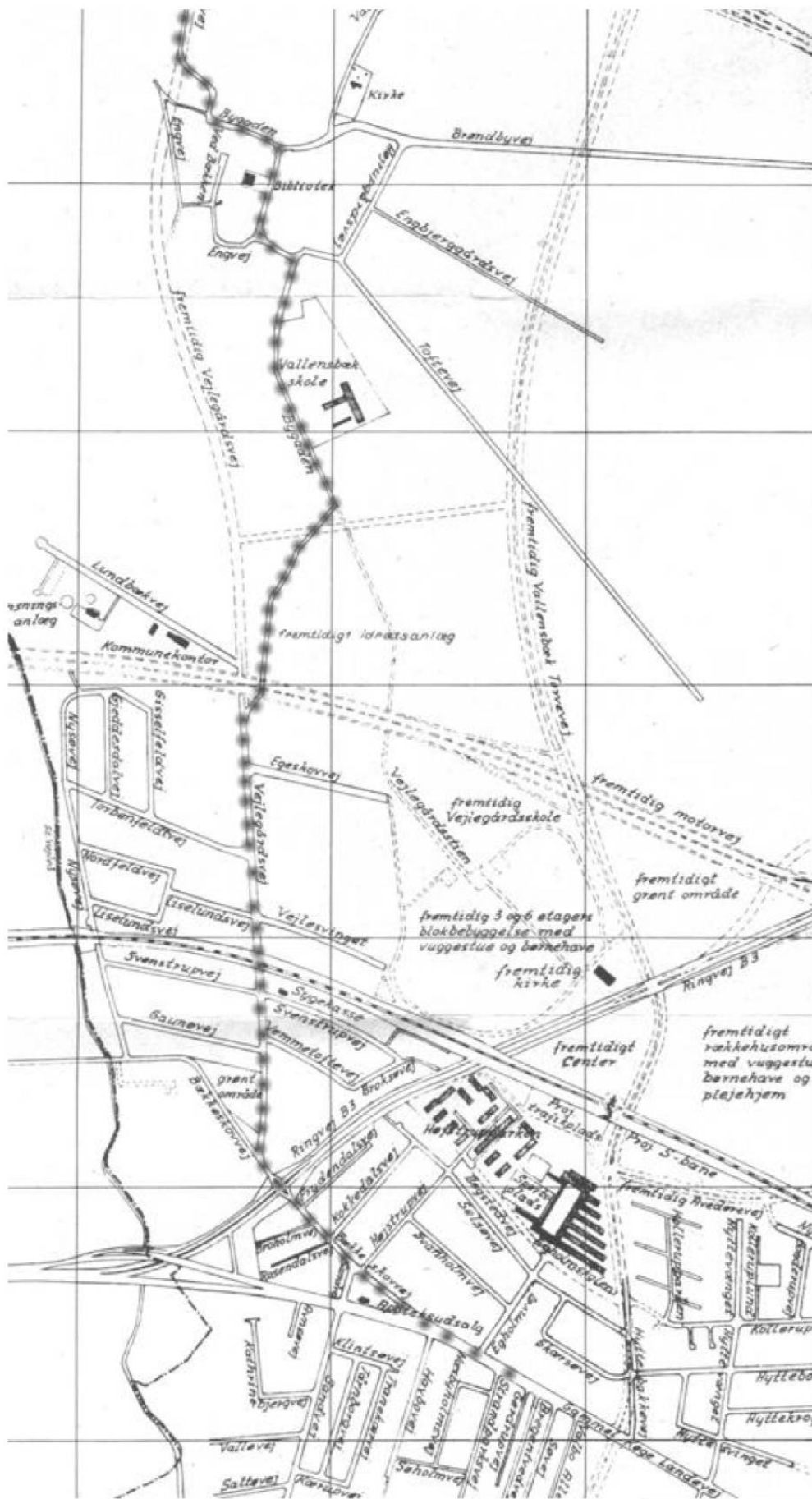
A: " Jeg kan huske, da Jette har været en 4-5 år, da kunne hun godt gå til købmanden. Men en dag kommer hun vrælende hjem, fordi der var en, som havde taget hendes pung. Det var en af drengene. Han havde taget den største mønt, som var en femøre. Men han har troet, den var mest værd. Drengen kom fra en familie, som var lidt dårligt stillet, og hvor manden indimellem drak blandt andet på "Den Røde". Så han kunne godt blive fundet drukken hist og her.

Så jeg gik ned til moderen til drengen, og jeg fortæller, hvad der er sket, og så bliver hun tosset og for efter drengen. Men han havde gemt sig under sofaen. Men hun tog gulvskrubben og han kom jo ud til sidst, og så skældte hun ham ud. Dengang havde man ikke forstand på at sige undskyld, men man fik jo nogen over nakken, og så var det i orden."

Der kommer en fortæller mere til "Bent".

B: " jeg var på børnehjem i sin tid inde på Frederiksberg. De købte noget herude i Vallensbæk, som blev kaldt Fidusenborg."

A: " Ja, det har jeg set, når vi gik ude på marken, ad markvejen op ad Vejlegården. Så kunne vi se dengang et godt stykke ude på marken, at der lå et gammelt hus, forfaldent dengang. Der fortæller Knud så, at det er Fidusenborg. Der boede en, der blev kaldt Røde Mads.

Nøddebo også kaldet "Fidusenborg". Ejendommen lå stort set, hvor børneinstitutionen Mejsebo ligger i dag. Udsnit af billede fra Danske Billeder. Billedet stammer oprindeligt fra Fin Kløve Lassens samling.

B: ” Da jeg var dreng, kom alle vi firs drenge på børnehjemmet ud på bondegårde spredt over hele landet i sommerferien. Men så hørte det jo op. Men så fandt man på at købe det der Fidusenborg., og der var man så ude om sommeren. Men det blev for ubehageligt for dem at være der, fordi der var så mange banditter, der gjorde livet surt for dem. Så de måtte sælge det igen.

A: ” Det blev arnestedet for røvere og banditter.”

Bent foreviser dokumentation for at Børnehjemmet Godthåb, Frederiksberg i 1948 erhvervede den ejendom.

B: ” Men de måtte sælge den igen. Jeg har aldrig selv været derude. Jeg var nået at komme i lære og kom ikke så meget på børnehjemmet mere.”

A: ” Købte de i 1948, Jeg troede det var fra gamle dage.”

I: ” Men Asta, gamle dage, det er det allerede, når man er ved at blive 50. ”

A: ” Da vi var ganske unge, og det var under krigen, så vores mænd, der var 2 i huset, de gik til billard nede på ”Den Røde”, og så sad vi koner jo, Else Sørensen og jeg, med vores små børn inde hos mig. Vi strikkede, eller hvad vi nu gjorde. Vi havde vindue ud mod haven. Vi sad der og snakkede, og imens var der soldater på natmanøvre. De for rundt i hele byen. Så lige pludseligt står der en lille soldat og en stor soldat, og kigger lige ind ad vinduet. Og vi blev så forskrækkede. Vi trak helt ind i krogen af stuen. Vi får hurtigt trukket for. Så i haven havde vi et æbletræ, som var fyldt med meget røde æbler. Så næste dag opdager vi, at der ikke var et æble tilbage, da vi så ud i haven. Og da Else kom ned til sin dør, da var håndtaget sådan, at man kunne se, at de havde prøvet at brække ind. Så det var en forskrækkelse.

2 billeder fra Engvej 4 med kig på
haven

I: ” Var det danske soldater?”

A: ” Ja, ja de lå ude i Avedørelejren, Men det var væmmeligt. For det har jo ikke bare været skæg. De havde jo prøvet at brække ind.”

Under krigen også, der kunne man jo ikke få brænde. Så kunne man få kort til at gå ud på fæstningen. Det var de strenge vintre, så vandet var frosset til, så man kunne gå ud på isen. Der fik man lov til at fælde noget af det uhyggelige krat, tjørn og hvad ved jeg. Men det fik man da lov til, og det var godt.

En dag siger Fritz Jensen, der boede over for, til Knud: ” Ved du hvad, ude i vejgrøften ude ved Stjernegården, der ligger en telefonpæl. Hvad skal du i aften.?” Og de gik ud og hentede den telefonpæl i mulm og mørke og savede

den i stykker og gemte den. Den var jo mægtig god til optændingsbrænde.

Under krigen havde vi en, som kunne være blevet kaldt omegnens tyv. Man kunne møde ham på vej trækkende med cyklen med en stor sæk fyldt med tøj, han havde stjålet om natten., som havde hængt på tørresnorene. Så stjal han også grise. Det generede ham ikke spor, at folk i byen mødte ham med nogle sække. Så kunne de tænke, hvad er det for noget, han har jo ikke noget at bestille. Han havde aldrig arbejde.

På grund af der var mangel på alting, var der mange, som fik stjålet fra tørresnorene om natten. Blandt andet skete det også for min svigerinde, der var nygift. Hun havde noget hun havde samlet i lang tid. Det hængte på snoren, og da hun stod op om morgenen, så var det fjernet alt sammen. Og det var jo under krigen, så man kunne ikke få noget som helst.

Tekstboks: Gammel Køge Landevej 854 i 2005. Huset er vokset yderligere i forhold til 1965. Foto HC

Og her slutter hvad Asta kunne fortælle i denne omgang.

Redigering.

HC

Kategori: [Historier efter 1950](#)